

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

ECUMENICAL PATRIARCHATE
ARCHDIOCESE OF
THYATEIRA & GREAT BRITAIN

ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ THE WORD OF OUR LORD

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
2 Αύγουστου 2020
Ἦχος βαρύς. Ἀριθμ. 31

8th SUNDAY OF MATTHEW
2 August 2020
Grave (Plagal of the 3rd Mode). No. 31

Στεφάνου πρωτομάρτυρος (ἀνακομιδῇ λειψάνων), Θεοδώρου νεομάρτυρος ἐκ Δαρδανελλίων, Φωτεινῆς Κυπρίας
Protomartyr Stephen (Trans. of relics), Theodore Neomartyr, Photinē of Cyprus

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Α' Κορ. α', 10-17

Αδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾗ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῷ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσιν. Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει, Ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, Ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, Ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, Ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν, ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα, εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον· ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέν με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι· οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

EPISTLE READING

1 Cor. 1: 10-17

Brethren, I appeal to you by the name of our Lord Jesus Christ, that all of you agree and that there be no dissensions among you, but that you be united in the same mind and the same judgment. For it has been reported to me by Chloe's people that there is quarreling among you, my brethren. What I mean is that each one of you says, «I belong to Paul,» or «I belong to Apollos,» or «I belong to Cephas,» or «I belong to Christ.» Is Christ divided? Was Paul crucified for you? Or were you baptized in the name of Paul? I thank God that I baptized none of you except Crispos and Gaius; lest any one should say that you were baptized in my name. (I did baptize also the household of Stephanas. Beyond that, I do not know whether I baptized any one else.) For Christ did not send me to baptize but to preach the gospel, and not with eloquent wisdom, lest the cross of Christ be emptied of its power.

The Protomartyr Stephen had so much truth in him, the light of God, that he did not lose heart. He remained faithful to the Lord and gladly accepted that the enemies become enraged at him, shout at him, drag him along violently, start to stone him, and he says: "Lord, lay not this sin to their charge" (Acts 7: 60).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ματθ. ιδ', 14-22

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. ὁψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐ χρειάν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. ὁ δὲ εἶπε· φέρετέ μοι αὐτοὺς ὧδε. καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὥσει πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους.

GOSPEL READING

Matt. 14: 14-22

At that time, Jesus saw a great throng; and he had compassion on them, and healed their sick. When it was evening, the disciples came to him and said, «This is a lonely place, and the day is now over; send the crowds away to go into the villages and buy food for themselves.» Jesus said, «They need not go away; you give them something to eat.» They said to him, «We have only five loaves here and two fish.» And he said, «Bring them here to me.» Then he ordered the crowds to sit down on the grass; and taking the five loaves and the two fish he looked up to heaven, and blessed, and broke and gave the loaves to the crowds. And they all ate and were satisfied. And they took up twelve baskets full of the broken pieces left over. And those who ate were about five thousand men, besides women and children. Then he made the disciples get into the boat and go before him to the other side, while he dismissed the crowds.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

Τό θαῦμα τό ὁποῖο ἀναφέρεται στό σημερινό εὐαγγέλιο εἶναι γνωστό ὡς ὁ χορτασμός τῶν πεντακισχιλίων. Βαρύτητα δέ χρειάζεται νά δώσουμε στόν ἀριθμό τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ἔθρεψε ὁ Κύριος, ὕστερα ἀπό τήν εὐλογία τῶν πέντε ψωμιῶν καί τῶν δύο ψαριῶν. Θά πρέπει ὁμως νά ἀναζητήσουμε ποῖα διδάγματα μπορεῖ νά ἀντλήσουμε μέσα ἀπό τή διήγηση τῆς παρούσας περικοπῆς τοῦ εὐαγγελίου. Τό θαῦμα τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ Κύριος ἐξουσιάζει καί κυβερνᾷ μέ τό λόγο του ὅλη τή δημιουργία. Ὅταν δημιούργησε τά σύμπαντα καί τή γῆ βεβαίως, τότε ἔθεσε σέ λειτουργία τοὺς φυσικούς νόμους. Ὅταν ὁμως Ἐκεῖνος θέλει, τότε ἀναστέλλει αὐτούς τοὺς νόμους προσωρινά, ἐπεμβαίνει κάνοντας κάποιο θαῦμα ἢ θαύματα καί ἔπειτα τοὺς ἐπιτρέπει νά ἐπανεέλθουν στήν κανονική τους πορεία καί λειτουργία.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δέ θέλει δυστυχῶς νά κινεῖται καί νά ζεῖ μέσα στά ὅρια καί κάτω ἀπό τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ἔχει θεσπίσει ὁ Θεός. Μέ τήν ἀπελευθέρωση τοῦ

πλήθους τῶν στοιχείων τῆς γνώσεως καί τίς δυνατότητες, τίς ὁποῖες παρέχει ἡ σύγχρονη τεχνολογία πρὸς τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καί προσπαθεῖ, ἂν εἶναι δυνατόν, νά ξεπεράσει κάθε περιορισμό. Κάποιος μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐπιτρεπτό καί εὐρίσκεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, πρὸς τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς εἶπε: «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης...» (Γεν. α' 29). Κάποιος ἄλλος ὅμως μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι τέτοια συμπεριφορά εἶναι καρπὸς ἐγωισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία θά ὀδηγήσει, μέ τετραγωνικὴ ἀκρίβεια, στοῦ ἀποτελέσματος τῆς συγχύσεως, τὸ ὁποῖο δέ θά διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ. Ὁ ἄνθρωπος πολλές φορές θυσιάζει τὰ πάντα, γιὰ νά φθάσει γρήγορα στοῦ εὐκόλου κέρδους. Γιὰ τοῦτο ζεῖ κάτω ἀπὸ ἓνα συνεχές ἄγχος, τὸ ὁποῖο τοῦ δημιουργεῖ καρδιακά καὶ ἐγκεφαλικά προβλήματα καὶ πολλή ἀβεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν ὡς ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς τους, τὴν ἀρχή «πᾶν μέτρον ἄριστον». Δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι σήμερα πολυτρώγουν καὶ πολυπίνουν σάν νά ἔχουν ζήσει τὴ στέρηση τοῦ πολέμου. Πολλοὶ ἔχουν περιορίσει τὴ ζωὴ τους στὴν ὀριζόντια διάσταση. Ἀσχολοῦνται μέ τὸ πόσα θά ξοδέψουν, τί θά φορέσουν καὶ γενικά σέ ποιά κοινωνικὴ τάξη θά ὑπαχθοῦν, ἔχοντας ὡς κριτήριό τὴν οἰκονομικὴ τους δυνατότητα. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ Ἐπικούριοι φιλόσοφοι εἶχαν ὡς σύνθημά τους τὸ «φάγωμεν, πῖωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκωμεν». Δυστυχῶς καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐμφοροῦνται καὶ κινοῦνται μέσα στὰ ἴδια πλαίσια. Ὁ λόγος ὅμως τοῦ Θεοῦ ὡς «ζῶν καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον» (Ἐβρ. δ' 12) δέν παύει νά βροντοφωνάζει καὶ νά λέγει: «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. ιδ' 4).

Ὁ τρόπος ζωῆς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου παραμένει ἐτεροβαρής. Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μιὰ ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα. Τόσο τὸ σῶμα ὅσο καὶ ἡ ψυχὴ ἔχουν τίς δικές τους ἀνάγκες. Ὅποιο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ μέρη παραμεληθεῖ, τότε δημιουργεῖ πρόβλημα στοῦ ἄλλου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «ἀσθενεῖ μου τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ». Ἡ φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα εἶναι ἐπιβεβλημένο καθῆκον ἀλλὰ παράλληλα καὶ ἡ μέριμνα γιὰ τὴν ψυχὴ παραμένει πολὺ ἀναγκαῖα κί ἀπαραίτητη. Ἡ ἐμφάνιση πρόσφατα τῆς πανδημίας Covid-19 συνετάραξε ὅλη τὴν ὑφήλιο. Τὸ κεφάλαιο βέβαια τῶν ἀσθενειῶν ἀποτελεῖ ἓνα θεολογικὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο προέκυψε ἀπὸ τὴν παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς Πρωτοπλάστους καὶ τὴν πτώση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ ὁποία ἐπακολούθησε. Δέν εἶναι ὅμως ἐφικτὸν νά καταπιαστοῦμε καὶ νά διερμηνεύσουμε τοῦτο τὸ ζήτημα στὰ πλαίσια τοῦ παρόντος κηρύγματος.

Οἱ σύγχρονες κοινωνίες ἔχουν ἐπιδοθεῖ στοῦ νά ἀντιμετωπίσουν τὸ γνωστὸ ὡς οἰκολογικὸ πρόβλημα, νά ἐπιδείξουν σεβασμὸ στὴ φύση καὶ νά ἀφοσιωθοῦν στὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Ἀκοῦμε ἐπίσης σήμερα γιὰ τίς προσπάθειες, τίς ὁποῖες καταβάλλουν οἱ διάφορες ἀρχές, ὡς πρὸς τὴ διαλογὴ καὶ ἀνάλογη ἀξιοποίηση τῶν ἀπορριμάτων μέ τὸν γνωστὸ τρόπο ὡς ἀνακύκλωση. Στὸ σημερινὸ θαῦμα προσέχουμε ὅτι ὁ Κύριος ἀνέθεσε στοὺς μαθητὲς νά περισυλλέξουν τὰ περισσεύματα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νά συγκεντρώσουν δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Ὁ ἄνθρωπος μέ βάση αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ εὐαγγελίου ἀπαιτεῖται νά ἀποβαίνει καλὸς οἰκονόμος καὶ ἀντάξιος διαχειριστὴς ὅλων τῶν δώρων καὶ τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς χαρίζει πλουσιοπάροχα ὁ Θεός. Ἀμήν!

Ἐπίσκοπος Τροπαίου Ἀθανάσιος

SERMON ON THE GOSPEL READING

What a tragedy when we are proud of our Orthodox Christian Faith, but do not actually live it. What a tragedy when our conduct actually undermines the life-transforming message of the Cross, so desperately needed now, as ever, by our aching and confused world. What a tragedy when individual egos obscure our sight of the One Who is the Truth, our Lord and God and Saviour Jesus Christ.

Such was the case here in Corinth. The Christian community had fallen into this trap in various ways. Other bad things were going on, but, in today's Epistle reading, what is highlighted is their getting fixated on who had baptised them, setting up a league table of the apostolic leaders, promoting personalities, dividing into factions, and in so doing damaging the life and witness of the church. How easily we get drawn into focussing on things in the life of the church which matter little, and thereby end up undermining the things which matter a lot. The Holy Apostle pleads with them to be united, 'perfectly joined together', in their speaking, their mind, and their judgement. This is how the church should be. This is what happens when we are deeply rooted in the life of Christ. This is what happens when we are kneeling together in humility at the foot of the Cross. This is the blessed experience of authentic Christian community life (cf. *Psal.* 132).

Sadly, it seems that the Corinthian Christians had lost sight of the transforming power of the Cross. Although the community, comprising both Jews and Greeks (*Acts* 18.1-11), had come into being through its life giving message, they still lived in a world of beguiling philosophies, adept speakers, and rhetorical devices. Such were now apparently grabbing their attention again. But St Paul reminds them very specifically that the Gospel of Christ cannot be preached '*with wisdom of words, lest the cross of Christ should be made of no effect*' (v.17).

Think about it. This was how the Gospel conquered the Ancient World, all by the innate power of the Cross. Uneducated men had outshone the whole world. St John Chrysostom in his third Homily on First Corinthians, likens it to twelve non-military men beating a professional army. Nakedness against men at arms. What about the modern world? There is still the temptation to be dazzled by the wisdom of words. There is still the temptation to latch onto personalities and get into contentions. There is still the temptation to lose sight of the power of the Cross. There is only one thing to do. Let the power of the Cross have its full effect in our lives, and astound those around us by our way of life, rather than by our words.

This is what St John Chrysostom calls, '*the unanswerable argument, the argument from conduct*'. He is also very clear that when our lives do not demonstrate what we say we believe as Christians, '*this is what stays the unbelievers from becoming Christians*'. The Corinthian Christians, wrapped up in their own agendas, were clearly not thinking about the effect of their behaviour on the non-Christian people around them. If we have fallen into this same trap, may God forgive us, and enable us again to know the life-transforming power of the Cross in our own hearts and lives.

Oeconomos John Garnett

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk
--

Printed by Athina Press

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

ECUMENICAL PATRIARCHATE
ARCHDIOCESE OF
THYATEIRA & GREAT BRITAIN

ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ THE WORD OF OUR LORD

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
9 Αύγουστου 2020
Ἦχος πλ. δ'. Ἀριθμ. 32

9th SUNDAY OF MATTHEW
9 August 2020
Plagal of the 4th Mode. No. 32

Ματθίου ἀποστόλου, Ἀγίων 10 μαρτύρων ἐν τῇ Χαλκῇ Πύλῃ
Matthias apostle, 10 Martyrs for the Icon of Christ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Α' Κορ. γ', 9-17

Αδελφοί, Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ. Ἐκαστος δὲ βλέπew πῶς ἐποικοδομεῖ. Θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει, ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἐκάστου τὸ ἔργον ὅποιόν ἐστιν τὸ πῦρ δοκιμάσει. Εἴ τις τὸ ἔργον μένει ὃ ἐποικοδόμησεν, μισθὸν λήψεται. Εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἳ τινές ἐστε ὑμεῖς.

EPISTLE READING

1 Cor. 3: 9-17

Brethren, we are God's fellow workers; you are God's field, God's building. According to the grace of God given to me, like a skilled master builder I laid a foundation, and another man is building upon it. Let each man take care how he builds upon it. For no other foundation can any one lay than that which is laid, which is Jesus Christ. Now if any one builds on the foundation with gold, silver, precious stones, wood, hay, straw - each man's work will become manifest; for the Day will disclose it, because it will be revealed with fire, and the fire will test what sort of work each one has done. If the work which any man has built on the foundation survives, he will receive a reward. If any man's work is burned up, he will suffer loss, though he himself will be saved, but only as through fire. Do you not know that you are God's temple and that God's Spirit dwells in you? If any one destroys God's temple, God will destroy him. For God's temple is holy, and that temple you are.

God doesn't take us out of the middle of things to put someone else in our place. He will save us, ourselves. After He cleanses us from sin, in us will remain the greatness that derives from the divine roots that every man has in him by having been created in the image and likeness of God.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ματθ. ιδ', 22-34

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. ὁψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη σταδίους πολλοὺς ἀπὸ τῆς γῆς ἀπεῖχεν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἦλθεν πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι Φάντασμα ἐστίν, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. Εὐθὺς δὲ ἐλάλησεν [ὁ Ἰησοῦς] αὐτοῖς λέγων, Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπεν, Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με ἐλθεῖν πρὸς σὲ ἐπὶ τὰ ὕδατα· ὁ δὲ εἶπεν, Ἐλθέ. καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα καὶ ἦλθεν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξεν λέγων, Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ, Ὁλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; καὶ ἀναβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν γῆν εἰς Γεννησαρέτ.

GOSPEL READING

Matt. 14: 22-34

At that time, Jesus made the disciples get into the boat and go before him to the other side, while he dismissed the crowds. And after he had dismissed the crowds, he went up into the hills by himself to pray. When evening came, he was there alone, but the boat by this time was many furlongs distant from the land, beaten by the waves; for the wind was against them. And in the fourth watch of the night he came to them, walking on the sea. But when the disciples saw him walking on the sea, they were terrified, saying, «It is a ghost!» And they cried out for fear. But immediately he spoke to them, saying «Take heart, it is I; have no fear». And Peter answered him, «Lord, if it is you, bid me come to you on the water». He said, «Come». So Peter got out of the boat and walked on the water and came to Jesus; but when he saw the wind, he was afraid, and beginning to sink he cried out, «Lord, save me». Jesus immediately reached out his hand and caught him, saying to him, «O man of little faith, why did you doubt?» And when they entered the boat, the wind ceased. And those in the boat worshiped him, saying, «Truly you are the Son of God». And when they had crossed over, they came to land at Gennesaret.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

Κινούμενοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ σὲ Παρακλητικούς ρυθμοὺς πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο, ἀναμένοντας τὸ Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ καί, ἤδη πρότριτα, ἐορτάσαντες τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἔχοντας δοκιμασθεῖ καὶ ἀποκτώντας τὴν ἐμπειρία τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πνευματικοῦ νόμου μέσα ἀπὸ τὴν τραγωδία τῆς πανδημίας καὶ τῶν συνεπειῶν της, ἐμβαθύνουμε περισσότερο στὰ βιώματα τῆς πίστεως καὶ ὀριοθετοῦμε, πλέον, τὴ δυναμικὴ στὴ σχέση μὲ τὰ παραγγέλματά της.

Εἶναι ἡχηρὰ καὶ ἄκρως συγκλονιστικὰ μερικὰ σημεῖα τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ποὺ διαβάζουμε σήμερα, κι ἐστιάζουμε σ' αὐτά, λόγω τῆς ἀμεσότητος ποὺ ἐπαληθεύονται στὴ ζωὴ μας. Ἀναγκάζει κι ἐμᾶς ὁ Κύριος, πολλές φορές, μέσα ἀπὸ τοὺς μυστικούς Του δρόμους, νὰ μετακινηθοῦμε ἀπὸ τὶς θέσεις καὶ ἀπόψεις μας, γλυτώνοντάς μας ἀπὸ τὴ βοή καὶ τὴ δίνη τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἀλλοίωσης ποὺ ἐπέρχεται, ὅταν συσχηματιζόμαστε μ' αὐτό.

Χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευόμαστε κᾶν, μᾶς σηκώνει στοὺς ὠμους Του, γιὰ νὰ μὴ γίνουμε θηριάλωτοι ἀπὸ τὸ μισόκαλο ἐχθρό μας. Βασανιζόμαστε ἀπὸ τόσες ἀντιξοότητες καὶ ἄπειρα προβλήματα, χάνοντας τὸ θάρρος, τὴν αὐτοπεποίθηση, τὴν αἰσιοδοξία μας, ὅχι μὲ βάση τὰ κοσμικὰ κριτήρια, ἀλλὰ τὴ βεβαιότητα ποὺ ἐμπνέει Ἐκεῖνος. Δὲν ἐμπιστευόμαστε οὔτε τὴν παρουσία, οὔτε τὴν παρέμβασή Του. Καὶ Τὸν θεωροῦμε φάντασμα, δημιούργημα τῆς φαντασίας μας, ὅπως κάποιοι αἰρετικοὶ παλαιότερα, μειώνοντάς Τον, περιφρονώντας Τον, ἀφαιρώντας Του τὸ δικαίωμα νὰ σπεύσει γιὰ νὰ μᾶς σώσει καὶ νὰ μᾶς μεταμορφώσει σὲ ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς Βασιλείας Του, τὸν ἀναγκάζουμε μὲ τὴ σειρά μας νὰ φύγει καὶ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλεῖ, σκάβοντας ἔτσι τὸ βάραθρο τῆς πτώσης καὶ τῆς κόλασής μας.

Ἐν τούτοις, δὲν ἀπομακρύνεται, μᾶς ἀφήνει νὰ πειραματισθοῦμε στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀμφιβολίας μας, νὰ ἀνέβουμε σὲ ὕψη ὑπέρτατης ἀμφισβήτησής Του, ἀπευθύνει προσκλήσεις νὰ τρέξουμε κοντά Του, κι ὅταν ὁ ὀρθολογισμὸς μᾶς βυθίζει στὴ φουρτούνα καὶ τὸ μάταιο ψεῦδος του, ὁ Θεὸς ἀπλώνει τὸ χέρι καί, μὲ ἀγάπη καὶ πόνο, μᾶς σώζει καὶ ρωτᾷ, γιατί διστάζουμε νὰ τὸν κοιτάξουμε κατὰματα καὶ νὰ δεχθοῦμε, χωρὶς περιστροφές καὶ κενές, μάταιες καὶ ἀνωφελεῖς σκέψεις, τὸ ἔλεός Του!

Κι ἐδῶ, ἐπιτιμᾷ τὴν ὀλιγοπιστία, τὴ χλιαρότητα, τὶς διπολικές ταλαντεύσεις, τὰ «ναὶ μὲν ἀλλά», ὅτιδήποτε καλλιεργεῖ αὐτὴ τὴν ἀνίερη στάση, ποὺ μᾶς ἀποστερεῖ ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ Του μέριμνα. Νὰ γιατί, ἴσως, βρεθήκαμε στὴν ἀπόγνωση ποὺ ἡ πανδημία ἐγγενῶς δημιούργησε. Θαρσεῖτε!, φωνάζει ὁ Χριστός, φόβος δὲν ὑπάρχει, πάτησα τὸ θάνατο καὶ ἡ ἐπαγγελία τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ παρακαταθήκη μου, ἡ νίκη ἀπέναντι στὸ στοιχειωμένο κόσμον καὶ τὴν ἀπάτη του, ἐλᾶτε κοντά μου καὶ ζῆστε τὸ θαῦμα, ὅχι μαγικά καὶ μὲ μαγγανεῖες θρησκευτικοῦ δαιμονισμοῦ, ἀλλὰ, ἀπλᾶ, νηπτικά, ὀρθῶς φρονοῦντες καὶ πράττοντες, ὅπως ἀρμόζει σὲ γεωργία καὶ οἰκοδομὲς Χριστοῦ, βυθισμένοι στὴν πληρότητα τῆς ἐμπιστοσύνης σὲ μένα.

Δὲ μένουν πολλὰ ἀδελφοί, γιὰ νὰ χάνουμε τὸν πολύτιμον χρόνον τῆς διάβασής μας ἀπὸ τούτη τὴ γῆ. Συνεργοῦμε μὲ τὸν Κύριον, ἀνακόπτωντας τὴ φθορὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐξαθλίωσης τῶν σχημάτων ποῦ, ξεπερνώντας τὴν ἀπειλή, ἐπιτίθενται πιά κατὰ μέτωπον, γιὰ νὰ ἀφανίσουν τὴν ἀγιότητα τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁμολογώντας τὸν ἀληθινὸ Θεόν, μεταμορφωνόμαστε σὲ τροπαιοῦχους τῆς νίκης ἐνάντια στὴ σήψη καὶ τὴν ἀπώλεια, «ἵνα μὴ γενώμεθα υἱοὶ ἀπώλειας», τῆς θείας πίστεως μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ὑπέρμαχης Μητέρας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλων μας, ἀμήν.

Ἀρχιμ. Αἰμίλιανὸς Παπαδάκης

SERMON ON THE GOSPEL READING

In today's Epistle reading, St Paul reminds us of the tremendous gift and privilege that has been given to us as baptised members of Christ's Holy Church. The Spirit of God now dwells within us, and Christ has become the foundation on which we build our lives, a foundation that cannot be shaken or taken away. However, while we should rejoice in that fact, we must not become complacent. Although the foundation is there, and we have been given all we need to build upon it, *what* we choose to build remains up to us. The foundation might be unshakable, but what good is that to us if we build upon it a house of cards that will come tumbling down at the slightest gust of wind? And it is not just a question of effort, but of whether that effort is well spent (building a house of cards is difficult and time consuming precisely because of how unstable it is!). As the Psalmist says, "*Except the Lord build the house, they labour in vain that build it*" (Psal. 127:1). In order for the house to stand, we have to be God's co-labourers (*Theou synergoi*), and the story told in today's Gospel reading is a perfect illustration of precisely this notion of synergy with God.

Christ, the eternal Word of God made flesh, is seen walking on the water. St Peter calls out to him and says, "*Lord, if it is you, command me to come to you on the water*". Peter steps out of the boat onto the sea, and begins to walk. At that moment, his foundation was not the water under his feet, which could not have supported him, but rather his faith in Christ. When we are joined to Christ we become, as the same Apostle says in his second epistle, "*partakers of the divine nature*" (2 Peter 1:4), and this is what allowed Peter at that moment to do what the Lord had done and walk on the water. We saw this also last Thursday when we celebrated the Transfiguration of the Lord, and Peter and the other two Apostles saw Jesus on Mount Tabor shining with the uncreated light. The Fathers tell us that it was not Christ who was transfigured at that moment, but rather the eyes of the Apostles which were opened to see Jesus as he truly is; they were granted some form of participation in his divine energies.

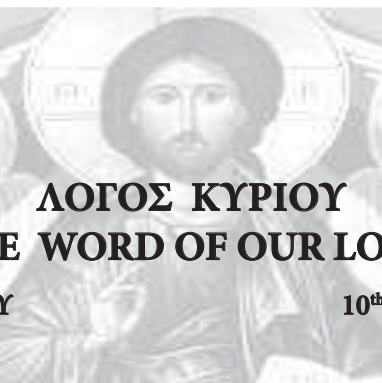

However, although this possibility of participation is a gift freely given, it requires this same cooperation, the synergy that Paul mentions. The Lord did not withdraw from Peter, he did not take back the gift given to him. Rather it was Peter who took his eyes off the Lord, saw the storm, became afraid and lost faith. He stepped off the Rock, which is Christ, and back into the sea and thus immediately began to sink.

The foundation has been laid, the tools are at our disposal, but as for what we build and whether we make use of those tools, the choice is ours. As we work to build our lives, do we keep our gaze fixed on Christ and with him build things that will last into eternity, or do we turn aside to focus on the storm and build something that will only last as long as the temporary concerns and troubles of this life? More importantly, when we do go wrong, do we cry "*Lord, help me*", as did Peter, or do we choose to drown in our self-reliance?

Oeconomos Kristian Akselberg

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN
Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk

Printed by Athina Press

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ		ECUMENICAL PATRIARCHATE ARCHDIOCESE OF THYATEIRA & GREAT BRITAIN
	ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ THE WORD OF OUR LORD	
ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ 16 Αὐγούστου 2020 Ἦχος α'. Ἀριθμ. 33		10th SUNDAY OF MATTHEW 16 August 2020 1 st Mode. No. 33

Διομήδους μάρτυρος, Τιμοθέου Εὐρίπου, Γερασίου Κεφαλληνίας, Σταματίου νεομάρτυρος, Ἰωσήφ Ἡσυχαστοῦ
 Diomedes, Timothy of Euripus, Gerasimus, Stamatius, Joseph the Hesychast

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Α' Κορ. δ', 9-16

Αδελφοί, ὁ θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτιους ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν, καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι ἀνεχόμεθα· βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

EPISTLE READING

1 Cor. 4: 9-16

Brethren, God has exhibited us apostles as last of all, like men sentenced to death; because we have become a spectacle to the world, to angels and to men. We are fools for Christ's sake, but you are wise in Christ. We are weak, but you are strong. You are held in honor, but we in disrepute. To the present hour we hunger and thirst, we are ill-clad and buffeted and homeless, and we labor, working with our own hands. When reviled, we bless; when persecuted, we endure; when slandered, we try to conciliate; we have become, and are now, as the refuse of the world, the off-scouring of all things. I do not write this to make you ashamed, but to admonish you as my beloved children. For though you have countless guides in Christ, you do not have many fathers. For I became your father in Christ Jesus through the gospel. I urge you, then, be imitators of me.

How unsuspecting, 'unready' the Panaghia was to bear Christ is evident from the dramatic dialogue that she had with the Archangel Gabriel. She had been startled, exactly because she didn't have any prerequisites to become the mother of Christ at this moment when she was unmarried. The moment she perceived that through the angel God was talking, she immediately and willingly said 'Behold the hand-maid of the Lord...' (Lk 1: 38).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ματθ. ιζ', 14-23

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον· διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν. τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρεφόμενων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται. καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

GOSPEL READING

Matt. 17: 14-23

At that time, a man came up to Jesus and kneeling before him said, «Lord, have mercy on my son, for he is an epileptic and he suffers terribly; for often he falls into the fire, and often into the water. And I brought him to your disciples, and they could not heal him». And Jesus answered, «O faithless and perverse generation, how long am I to be with you? How long am I to bear with you? Bring him here to me». And Jesus rebuked him, and the demon came out of him, and the boy was cured instantly. Then the disciples came to Jesus privately and said, «Why could we not cast it out?» He said to them, «Because of your little faith. For truly I say to you, if you have faith as a grain of mustard seed, you will say to this mountain, 'Move hence to yonder place,' and it will move; and nothing will be impossible to you. But this kind never comes out except by prayer and fasting». As they were gathering in Galilee, Jesus said to them, «The Son of man is to be delivered into the hands of men, and they will kill him, and he will be raised on the third day».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στη σημερινή περικοπή αναφέρει το θαύμα της θεραπείας του σεληνιαζομένου νέου. Ο πατέρας του νέου έφερε το άρρωστο παιδί του στους μαθητές του Κυρίου για να το θεραπεύσουν. Βλέποντας όμως ότι αυτοί δεν κατάφεραν να κάνουν απολύτως τίποτα, έρχεται ενώπιον του ίδιου του Χριστού και του παραθέτει τα γεγονότα, ότι δηλαδή «προσήνεγκα αὐτόν τοις μαθηταῖς Σου και ουκ ηδυνήθησαν αὐτόν θεραπεύσαι». Ο λόγος που ο Κύριος δεν επέτρεψε τη θεραπεία του δαιμονιζομένου νέου, είναι για να φανερωθεί η απιστία τόσο του πατέρα όσο και των μαθητών του, κατά τα λόγια του, «δια την απιστίαν υμῶν». Δηλαδή η πίστη είναι αυτή που ενεργεί και γίνεται το θαύμα, η πίστη θεραπεύει τον άνθρωπο, ενώ αντιθέτως η απιστία επιβαρύνει την ασθένεια.

Χωρίς πίστη δεν μπορεί να γίνει τίποτα και αυτό φανερώνεται από τα λόγια του Κυρίου, ότι η αληθινή πίστη μπορεί και να μετακινήσει ακόμη και βουνά: *«εάν έχετε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσκει υμίν»*. Συνεπώς, πίστη αληθινή έστω και *«ως κόκκον σινάπεως»*, πραγματική και βαθειά, είναι ικανή να ελκύσει τη χάρη του Θεού και να ενεργήσει το θαύμα. Ο Κύριος, στην συνέχεια, εξηγώντας την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν τον νέο, εκτός από την πίστη που οφείλει να έχει ο κάθε πιστός, τους επέστησε την προσοχή ότι για να νικηθεί το δαιμόνιο εκείνο που βασάνιζε τον νέο χρειάζεται επιπλέον θερμή προσευχή και νηστεία: *«τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»*.

Ο Ευαγγελιστής λοιπόν στην ευαγγελική περικοπή μας καθιστά σαφές ότι η αντιμετώπιση των δαιμόνων απαιτεί, εκτός από την πίστη, την προσευχή και τη νηστεία. Η νηστεία μαραίνει και δαμάζει τα πάθη του ανθρώπου, κυρίως δε ταπεινώνει το σαρκικό φρόνημα. Έτσι λοιπόν όταν ο άνθρωπος εγκρατεύεται μέσω της νηστείας, καθιστά πρόσφορο το έδαφος της ψυχής του και για την προσευχή. Η νηστεία μαζί με την προσευχή βοηθούν στην κάθαρση του νου, αλλά και γενικότερα στον πνευματικό οπλισμό του ανθρώπου με δυνατά εφόδια στον πνευματικό αγώνα.

Τη δύναμη της προσευχής και της νηστείας δίδαξε με το παράδειγμα του ο ίδιος ο Κύριος, εφόσον μετά τη Βάπτισή του αποσύρθηκε στην έρημο για σαράντα ημέρες. Νήστεψε και προσευχήθηκε προς το Θεό, νικώντας έτσι τους πειρασμούς που δέχθηκε από το διάβολο. Ο Απόστολος των εθνών Παύλος μας παροτρύνει επίσης να προσευχόμαστε συνεχώς, με την μοναδική εντολή *«αδιαλείπτως προσεύχεσθε»* (Α΄ Θεσ. 5:17). Με την προσευχή ο άνθρωπος εκφράζει την ευγνωμοσύνη του στο Θεό για τις δωρεές και τις ευεργεσίες τις οποίες η Αγάπη Του προσφέρει στην ζωή του. Με την προσευχή ιδιαίτερα ερχόμαστε σε προσωπική κοινωνία με το Θεό. Ο Γέροντας Σωφρόνιος, ήδη άγιος της Εκκλησίας μας, αναφέρει ότι, *«η προσευχή είναι ατελείωτος δημιουργία, ανώτερη κάθε τέχνης και επιστήμης»* (στο έργο του *Περί προσευχής*).

Κατά τον άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, προσευχή είναι η ένωση του ανθρώπου με τον Θεό, ο γάμος του ανθρώπου με το θείο. Επίσης αναφέρει ότι προσευχή είναι η γέφυρα, ο δρόμος που ανοίγεται για να φύγουμε μακριά από τους πειρασμούς, ο τοίχος που μας προστατεύει από τις θλίψεις. Ο ίδιος ο Κύριος δίδαξε τους μαθητές Του να προσεύχονται για να μην πέσουν στους πειρασμούς: *«γρηγορείτε και προσεύχεσθε, ίνα μη εισέλθητε εις πειρασμόν»* (Ματθ. 26:41). Ο Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ, τέλος, αναφέρει ότι, *«οφείλουμε να προσευχόμαστε μέχρι να κατέλθει πάνω μας το Άγιο Πνεύμα, όταν έλθει και μας επισκεφθεί όμως, πρέπει να σταματούμε την προσευχή»*.

Εν κατακλείδι, στην σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Κύριος μας διδάσκει ότι πρέπει να πολεμούμε τους πειρασμούς και τα πάθη μας με προσευχή προς το Πατέρα, σε συνδυασμό με τη νηστεία, έτσι ώστε με τη δύναμη και τη χάρη του Θεού να ξεπερνούμε τις δυσκολίες και τα πάθη μας. Η βαθιά πίστη στον Θεό, η θερμή προσευχή και η διακριτική νηστεία, αποτελούν έτσι απαραίτητα πνευματικά εφόδια στον πνευματικό μας αγώνα.

Αρχιμ. Γερμανός Κουρκούνης

SERMON ON THE GOSPEL READING

Today is the Sunday following the feast of the Dormition of the Mother of God. Being one of the Great Feasts, we celebrate it for several days and so today, together with the usual Sunday hymns of the Resurrection, we sing hymns of this feast as well as. To begin to understand the spiritual meaning the Dormition of the Mother of God we need to listen carefully to the words of the troparion: *'In giving birth thou didst keep thy virginity, in falling asleep thou didst not forsake the world, O Mother of God. Thou art passed over into life, who art the Mother of Life, and by thine intercessions dost deliver our souls from death'*.

Let us consider this hymn, one bit at a time. *'In giving birth thou didst keep thy virginity'*: The Church believes that Mary was a virgin before, during and after she gave birth to Jesus. 'Ever-virgin' was a title assigned to her by the fifth Ecumenical Council. The virginal birth is a central dogma of the Christian faith. We pronounce in the Creed, 'was incarnate of the Holy Ghost and the Virgin Mary'. *'In falling asleep'*: That is what 'dormition' means – falling asleep. Yes, Mary experienced bodily death as all human beings do because bodily death is one of the consequences of the Fall of Adam.

'Thou didst not forsake the world': On the third day after her burial, when the apostles were eating together and raised up the 'artos' in Jesus' name, as was their custom, Mary appeared in the air, saying to them, 'Rejoice! For I am with you all days.' In memory of this in the trapeza of some Orthodox monasteries, the abbot elevates a particle of bread called the Panagia, saying *'Great is the name of the Holy Trinity'* followed by *'O most holy Mother of God, come to our aid'*.

'O Mother of God' is next in the troparion. Mother of God is the title given to Mary by the third Ecumenical Council. It is the most important of Mary's titles. We honour her because she is the Mother of God, not in isolation but because of her relationship to Christ. *'Thou art passed over into life who art the Mother of Life'*. Mary experienced bodily death but for her the Resurrection of the Body has been anticipated. Tradition tells us that her tomb was found empty. Mary in both soul and body has passed beyond death and judgement and lives in the age to come - as we say in the Creed, 'we look for the resurrection of the dead and the life in the age to come'. That bodily glory which Mary now enjoys, all of us hope one day to share!

'By thine intercessions dost deliver our souls from death'. In every church service, we ask Mary to intercede for us. We pray: *Through the prayers of the Mother of God, save us o Saviour! and Most holy Mother of God, save us!* We also sang the *Paraclisis* to the Mother of God on the days of fasting before the feast. At this time of year, normally many thousands of Christians go on pilgrimage to one of the shrines of the Mother of God. Perhaps one of the most moving things I have ever seen on television is that of pilgrims going on their knees from the port of Tinos to the church dedicated to the Annunciation.

So as we celebrate this great feast in honour of the Mother of God, let us remember the hymn revealed by the Archangel Gabriel to a monk on Mount Athos: *'It is very meet and right to call thee blessed who didst bring forth God, ever blessed and most pure and the Mother of God.'*

Fr Nicholas Price

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk
--

Printed by Athina Press

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

ECUMENICAL PATRIARCHATE
ARCHDIOCESE OF
THYATEIRA & GREAT BRITAIN

ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ THE WORD OF OUR LORD

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
23 Αύγουστου 2020
Ἦχος β' Ἀριθμ. 34

11th SUNDAY OF MATTHEW
23 August 2020
2nd Mode. No. 34

Ἀπόδοσις Κοιμήσεως Ὑπεραγίας Θεοτόκου, Παναγίας Προυσιωτίσσης, Λούπου μάρτυρος, Εἰρηναίου ἱερομάρτυρος
Leave-Taking of the Dormition, Lupus Martyr, Irenaeus of Lyons

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Α' Κορ. θ', 2-12

Αδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστίν. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν; Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ κυρίου, καὶ Κηφᾶς; Ἡ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι; Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἡ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἡ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει; Ἐν γὰρ τῷ Μωϋσέως νόμῳ γέγραπται, Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ θεῷ; Ἡ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ' ἐλπίδι. Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν; Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δώμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

EPISTLE READING

1 Cor. 9: 2-12

Brethren, you are the seal of my apostleship in the Lord. This is my defense to those who would examine me. Do we not have the right to our food and drink? Do we not have the right to be accompanied by a wife, as the other apostles and the brothers of the Lord and Cephas? Or is it only Barnabas and I who have no right to refrain from working for a living? Who serves as a soldier at his own expense? Who plants a vineyard without eating any of its fruit? Who tends a flock without getting some of the milk? Do I say this on human authority? Does not the law say the same? For it is written in the law of Moses, «You shall not muzzle an ox when it is treading out the grain». Is it for oxen that God is concerned? Does he not speak entirely for our sake? It was written for our sake, because the plowman should plow in hope and the thresher thresh in hope of a share in the crop. If we have sown spiritual good among you, is it too much if we reap your material benefits? If others share this rightful claim upon you, do not we still more? Nevertheless, we have not made use of this right, but we endure anything rather than put an obstacle in the way of the gospel of Christ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ματθ. ιη', 23-45

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιωθή ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. ἄρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πρᾶθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνη αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὔρεν ἓνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὥφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι. ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῶ τὸ ὀφειλόμενον. ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ· ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με. οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα; καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

GOSPEL READING

Matt. 18: 23-45

The Lord said this parable: «The kingdom of heaven may be compared to a king who wished to settle accounts with his servants. When he began the reckoning, one was brought to him who owed him ten thousand talents; and as he could not pay, his lord ordered him to be sold, with his wife and children and all that he had, and payment to be made. So the servant fell on his knees, imploring him, ‘Lord, have patience with me, and I will pay you everything.’ And out of pity for him the lord of that servant released him and forgave him the debt. But that same servant, as he went out, came upon one of his fellow servants who owed him a hundred denarii; and seizing him by the throat he said, ‘Pay what you owe.’ So his fellow servant fell down and besought him, ‘Have patience with me, and I will pay you.’ He refused and went and put him in prison till he should pay the debt. When his fellow servants saw what had taken place, they were greatly distressed, and they went and reported to their lord all that had taken place. Then his lord summoned him and said to him, ‘You wicked servant! I forgave you all that debt because you besought me; and should not you have had mercy on your fellow servant, as I had mercy on you?’ And in anger his lord delivered him to the torturers, till he should pay all his debt. So also my heavenly Father will do to every one of you, if you do not forgive your brother from your heart».

ΑΦΕΣ ΗΜΙΝ ΤΑ ΟΦΕΙΛΗΜΑΤΑ ΗΜΩΝ

Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟ

Οταν ο ενθουσιώδης απόστολος Πέτρος έθεσε το ερώτημα στον Κύριο, “ἐὰν ἁμαρτήσῃ ἐναντίον μου ὁ ἄλλος ἢ ὁ ἀδελφός μου πόσες φορές θα τον συγχωρήσω; εἶναι ἀρκετές οἱ ἐπτὰ φορές;” ὁ Χριστός ἀπάντησε λακωνικά: “ἐβδομήντα ἐπτὰ” (Ματθ. 18: 21-22). Δηλαδή, οφείλουμε νά συγχωροῦμε διαρκῶς, χωρίς ὅρια. Για νά καταδείξει

με τρόπο απλό και εύληπτο το πνεύμα της συγχώρησης, ο Κύριος, διηγείται στην συνέχεια την σημερινή ιστορία, την παραβολή του αγνώμονος δούλου. Όπου η γενναιόδωρη στάση του Πατέρα επιθυμεί να μας προσκαλέσει να φερόμαστε ανάλογα στους συνανθρώπους μας. Με αυτογνωσία, ανεξικακία, καταλλαγή φθάνουμε στην ειρήνη γύρω μας. Συγχωρώ, σημαίνει α γ α π ώ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΙΚΟΝΑ ΘΕΟΥ

Είμαστε «εικόνα του Θεού», γιατί αγαπούμε και συγχωρούμε φυσικά, ελεύθερα και αβίαστα όπως ο ίδιος ο Θεός. Η συχώρηση είναι μία αρετή, τρόπος υπάρξεως, γνώρισμα πνευματικής βιοτής. Ξεκινά από την σκέψη και την καρδιά μας, εκδηλώνεται με τον τρόπο που συνυπάρχουμε, που θεωρούμε τα πράγματα, που εκδηλωνόμαστε προς άλλους, δεδομένου ότι και εκείνοι είναι επίσης εικόνα του Θεού.

«Ζητείται η σχέση με τον Θεό και τον συνάνθρωπο στην δημιουργική αγάπη και το νόημα. Είμαστε εικόνα του Θεού, όχι γιατί δικάζουμε αλλά επειδή συγχωρούμε» (Στ. Ράμφος). Ό,τι και να υφιστάμεθα από τρίτους, ας σκεφθούμε πως οι πάντες σφάλουμε, όλοι είμαστε ένοχοι. Για να φθάσουμε στην συγνώμη κάποτε θέλουμε προσπάθεια και χρόνο. Αρνούμενοι την συγνώμη, τιμωρούμεθα τελικά οι ίδιοι, μένουμε ακίνητοι στο παρελθόν, εμποδίζουμε τη θετική μας δημιουργία ελεύθερα προς το μέλλον. Θα μείνουμε λοιπόν θύματα της άρνησής μας να συγχωρήσουμε, στατικοί, μονόπλευροι και αδιέξοδοι; Αρχή και βάση είναι αυτογνωσία μας, η τόλμη και θέληση είναι τα όπλα για να σπάσουμε δεσμά κακών καταστάσεων. Σε αυτό μας βοηθά η σημερινή εξόχως παραδειγματική παραβολή.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Υπάρχει σχέση ή χώρος όπου στ' αλήθεια δεν χρειάζεται η ανοχή και η συγνώμη; Δύναται να σταθούν χωρίς αυτά η οικογένεια, η γειτονιά, οι χώροι εργασίας, οι εκπαιδευτικές κοινότητες, η κοινωνία; Τώρα, ίσως όσο ποτέ άλλοτε, ανακαλύπτουμε πως χρειαζόμαστε περισσότερο όλους τους άλλους. Τώρα που αν δεν υπάρχουν υπεύθυνες ομαδικές συμπεριφορές, οι πολλοί θα υποφέρουν. Σε ώρες πανανθρώπινης ευθύνης με την επέλαση της επιδημίας του ιού, οι αληθινοί χριστιανοί μπορούν να πρωτοπορήσουν. «Ας λάμψει το φώς σας μπροστά στους ανθρώπους!» (Ματθ. 5:15).

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΦΕΣΗΣ

Βεβαίως υπάρχουν και εγκλήματα ασυγχώρητα. Ανθρωποκτονίες ειδικές, πόλεμοι, εισβολές, γενοκτονίες, φυλετική, ή άλλη καταπίεση και πολλά άλλα. Δεν συγχωρούμε το ασυγχώρητο, εδώ προϋποτίθεται λήθη. Μάλλον συγχωρούμε ανθρώπους και όχι τέτοιες πράξεις. Παραδόξως, ακόμη και σε στιγμές μεγάλων κρίσεων, η καταλλαγή έρχεται σαν καταλύτης την ώρα της μεγάλης εντάσεως, που εξελικτικά δημιουργεί κάτι νέο για τα αντιμαχόμενα μέρη, δημιουργικό, ελπιδοφόρο.

Η κοινή συνείδηση για την καταναλωτική απληστία μας, τον βιασμό του περιβάλλοντος, την κοινωνική αποστασιοποίηση και τα συναφή, μας υποχρεώνουν σε περισσότερη αυτοσυνειδησία, συνδιαλλαγή, συγκροτημένη δράση. Στους ναούς πάντοτε ακούγεται το Κύριε ελέησον, ύμνοι αγάπης και αυτογνωσίας. Από τις εκκλησίες βγαίνουμε με διάθεση μετανοίας, θέληση για προσπάθεια, εμπράκτως καθαρότερη συνείδηση. «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήκαμεν τοις οφειλέταις ημών». Στο αίτημα αυτό της Κυριακής Προσευχής, χάρη ζητούμε, για να έχουμε εσωτερική, ψυχική ειρήνη. «Με όποια κρίση κρίνετε θα κριθείτε και με όποιο μέτρο μετράτε, θα αντιμετωρηθεί σε σας» (Ματθ. 7:2). Συγχωρεί όποιος ξεπερνά τον εαυτό του για να μοιράζεται με τους συνανθρώπους του την συγνώμη του Θεού.

Όταν συγχωρείς δεν αλλάζεις φυσικά το παρελθόν, όμως σίγουρα αλλάζεις το μέλλον.

Αρχιμ. Δαμιανός

SERMON ON THE GOSPEL READING

It is an unfortunate symptom of the fallen human state that we apply different standards - often unconsciously - to ourselves than to other people; as if we ourselves were entirely perfect and innocent, while others who show faults and weaknesses should be brought to justice, disgraced or punished. Even more unfortunately, this may lead us, like the first servant in today's parable, to attack others for the very same faults that we ourselves suffer from, but conveniently forget. As a result, human attempts at inter-personal justice are at best a messy hypocrisy and at worst a brutal cycle of revenge. But fortunately, God's justice is a very different matter - not that of a petty tyrant, but of a truly noble King and Father, who is kind and merciful to the good and bad alike, in order to lead us all to repentance through the hope of forgiveness, so that having been forgiven we too might through gratitude increase in likeness to our heavenly Father and become ourselves merciful to others as He has been to us, even to the extent of striving to love our enemies. But knowing how shallow or short-lived human repentance can be, God warns us in this parable that if we are unforgiving to others, so too God will be unforgiving to us: if we want justice, then that will have to apply to ourselves too; the measure we give will be the measure we receive; if we are merciful, we shall obtain mercy. We cannot have one standard for our self and a different one for others.

Yet many people still find forgiveness very hard, often because of blind pride or anger. Christ's teaching on forgiveness, however, is very practical and not just an inaccessible ideal, only for saints, as some people think. If I want someone who has treated me badly to see that they are at their fault, I could try to forgive them, and they will then have the space to realise their fault; but if I attack them, even in my mind, they will justify themselves all the more, or even blame me because of the pressure of my anger. And - who knows? - maybe I myself am not without fault in the matter, since conflicts usually have two sides. If I can then ask forgiveness for my own part, I will enable the other to do the same and we can have peace and reconciliation - heaven instead of hell. If someone wrongs us, it is not un-Christian to ask them, in a calm spirit, to account for what they have done. We may then realise that there has been a mutual misunderstanding, as is so often the case.

But above all, true forgiveness needs to be the fruit of our own repentance and humble confession of our own weaknesses. The more we ignore our own shortcomings, the more we will find those of others unbearable, because we cannot endure the reality of our own state and live in a fantasy. The reality is that we are all fellow-servants of God, and all of us more in His debt than we could ever repay. We all need the forgiveness of God, and, as we know from this parable, that depends on our own willingness to forgive our fellow-servants. So by forgiving those who grieve us, we too can draw down the forgiveness of God for our own sins, many and great as they are. If the insult, injury or injustice which we receive at the hands of others is indeed completely undeserved, then let us rejoice that we are called to heavenly crowns for patience, compassion and love; to the perfect example of forgiveness shown to us by the sinless Christ Himself, who was mocked, scourged, spat upon and crucified, but said, *'Father, forgive them for they know not what they do'*.

Fr Mark Mitchell

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk
--

Printed by Athina Press

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ & Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

ECUMENICAL PATRIARCHATE
ARCHDIOCESE OF
THYATEIRA & GREAT BRITAIN

ΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΥ
THE WORD OF OUR LORD

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
30 Αυγούστου 2020
Ἦχος γ' . Ἀριθμ. 35

12th SUNDAY OF MATTHEW
30 August 2020
3rd Mode. No. 35

Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου & Παύλου Πατριαρχῶν Κων/πόλεως, Βρυαίνης ὁσίας
Alexander, John & Paul patriarchs of Constantinople, Eulalius bishop, Vryene

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Α' Κορ. ιε', 1-11

Αδελφοί, γνωρίζω δὲ ὑμῖν, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, δι' οὗ καὶ σώζεσθε· τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, εἰ κατέχετε, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς. καὶ ὅτι ἐτάφη· καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς· καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν· ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δὲ πάντων, ὡς περὶ τῷ ἐκτρώματι, ὤφθη κάμοι. Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ. Χάριτι δὲ θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι, καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί. Εἴτε οὖν ἐγώ, εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτως κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

EPISTLE READING

1 Cor. 15: 1-11

Brethren, I would remind you in what terms I preached to you the gospel, which you received, in which you stand, by which you are saved, if you hold it fast -- unless you believed in vain. For I delivered to you as of first importance what I also received, that Christ died for our sins in accordance with the scriptures, that he was buried, that he was raised on the third day in accordance with the scriptures, and that he appeared to Cephas, then to the twelve. Then he appeared to more than five hundred brethren at one time, most of whom are still alive, though some have fallen asleep. Then he appeared to James, then to all the apostles. Last of all, as to one untimely born, he appeared also to me. For I am the least of the apostles, unfit to be called an apostle, because I persecuted the church of God. But by the grace of God I am what I am, and his grace toward me was not in vain. On the contrary, I worked harder than any of them, though it was not I, but the grace of God which is with me. Whether then it was I or they, so we preach and so you believed.

*A person who repents, who humbles himself and follows the will of God with trust,
this person has paradise in his soul and spreads it around him.*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ματθ. ιθ', 16-26

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, νεανίσκος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. λέγει αὐτῷ· ποίας; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· τὸ οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ; ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐξεπλήσσοντο σφόδρα λέγοντες· τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.

GOSPEL READING

Matt. 19: 16-26

At that time, a young man came up to Jesus, kneeling and saying, «Good Teacher, what good deed must I do, to have eternal life?» And he said to him, «Why do you call me good? One there is who is good. If you would enter life, keep the commandments». He said to him, «Which?» And Jesus said, «You shall not kill, You shall not commit adultery, You shall not steal, You shall not bear false witness, Honor your father and mother, and You shall love your neighbor as yourself». The young man said to him, «All these I have observed; what do I still lack?» Jesus said to him, «If you would be perfect, go, sell what you possess and give to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, follow me». When the young man heard this he went away sorrowful; for he had great possessions. And Jesus said to his disciples, «Truly, I say to you, it will be hard for a rich man to enter the kingdom of heaven. Again I tell you, it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God». When the disciples heard this they were greatly astonished, saying, «Who then can be saved?» But Jesus looked at them and said to them, «With men this is impossible, but with God all things are possible».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΟΣ

Η Πάλη της Ύλης και το Πνεύμα

Στην κοσμολογία όλων των αρχέγονων λαών δύο είναι οι πρωταρχικές ανάγκες που εμφανίζονται να κυριαρχούν τον άνθρωπο. Η Ύλη και το Πνεύμα. Από τη στιγμή της δημιουργίας του, ο άνθρωπος προσπάθησε να εξυπηρετήσει με κάθε δυνατό μέσο αυτές τις δύο ανάγκες του. Αφού εξασφάλισε την τροφή και εν γένει την επιβίωση του, άρχισε να ψάχνει τρόπους ώστε να εξηγήσει τα διάφορα φυσικά φαινόμενα τα οποία συναντούσε καθημερινά. Αυτή η αναζήτηση τον

οδήγησε στην ανάγκη να βρει έναν σημείο Υπαρξιακής Αναφοράς, έναν Θεό. Στην πορεία της εξέλιξης, των θρησκειών παράλληλα με την εξέλιξη του ανθρώπου υπήρξε τρομερή διαμάχη ανάμεσα στην Ύλη και το Πνεύμα. Η ύλη αρχικά στις περισσότερες θρησκείες αποτέλεσε το τεκμαρτό κακό που δεσμεύει την ψυχή και το πνεύμα από την πορεία τους.

Στις σύγχρονες κοινωνίες εμφανίζεται να έχει γίνει το κέντρο και η ζωή του ανθρώπου, ενώ η ψυχή και το πνεύμα πνέουν τα λοίσθια. Ασθμαίνει ο σύγχρονος άνθρωπος για να προλάβει να δημιουργήσει όσο το δυνατό περισσότερα θεωρώντας ότι έτσι θα εξασφαλίσει την προσωπική του ευτυχία. Το πνεύμα παραμένει ανυπόστατο και ανύπαρκτο γιατί πολύ απλά δεν εξυπηρετεί τις ανάγκες που ο υλικός κόσμος θέλει.

Έτσι φτάνουμε πια να μιλούμε για μία υλιστική δομή της κοινωνίας πλήρως αποστασιοποιημένης από το Πνεύμα και την ψυχή. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης αποτελεί η λεγόμενη οικονομική κρίση. Ο άνθρωπος αλλοτριωμένος από τον εαυτό του απομακρυσμένος από το Θεό, έρμαιο των μεγάλων συμφερόντων που κατευθύνουν τη ζωή του, έφτασε στο τελευταίο στάδιο της καταδίκης, ώστε ξέχασε ποιός είναι. Βρίσκεται «σε ένα κόσμο που τόσο ποτέ άλλοτε οι στέγες των σπιτιών των ανθρώπων δεν ήταν τόσο κοντά η μία στην άλλη όσο είναι σήμερα, και όμως ποτέ άλλοτε οι καρδιές των ανθρώπων δεν ήταν τόσο μακριά η μία από την άλλη όσο είναι σήμερα» (...) και έγινε δούλος του ίδιου του εαυτού.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας προτείνει να αφήσουμε την μεμονωμένη προσπάθεια και συλλογικά να εργαστούμε κάνοντας την πάλη της Ύλης με το Πνεύμα μέσα μας, και να σταματήσουμε την διαμάχη. Ύλη και Πνεύμα να γίνουν προσφορά στο θυσιαστήριο του Θεού και εκείνος να αντιπροσφέρει την ηρεμία, την γαλήνη, την καταλλαγή και την συμφιλίωση. Στο δρόμο της προσωπικής μας αγωνίας ας εμπιστευτούμε ολόψυχα με πολύ παρρησία, ό,τι έχει ο καθένας μας στα χέρια του Θεού και ας αφήσουμε σε εκείνον την ευθύνη να κατευθύνει την καρδιά και την ζωή μας γιατί εκείνος μας γνωρίζει «κατ' όνομα» ένα έκαστο εξ ημών, και εμάς και τις θλίψεις και τις στενοχώριες μας και περιμένει να του ανοίξουμε την πόρτα για να εισέλθει στη ζωή μας.

SERMON ON THE GOSPEL READING

“Why do you call me good? One there is who is good (that is, God.)”

It is no great surprise to say that the New Testament, and Scripture in general, can be difficult texts for a modern person to get to grips with. As with anything in our faith, we are separated from the context and history of our faith by a variety of different factors, including our society, our lack of historical and even “cultural” knowledge. That is why it is of paramount importance to know and to seek to find out just what the teachings of the Church are, to be informed and edified by them.

Take as an example, the above statement by Christ *“One there is who is good”*. What does He mean? Is He denying his divinity? Not quite; St. John Chrysostom

explains to us that the rich young man considered Jesus a mere man and one of the crowd, and a Jewish teacher. For this reason, he spoke to Jesus as he would to any other man. St Theophylact, in his well known gospel commentary explains in far more terse terms: “This means *‘If you call Me good thinking I am one of the teachers, you speak wrongly, for no man is essentially good’*, both because we are changeable and easily turned away from good; and because, by comparison with God’s goodness, human goodness is counted as wickedness”. It must be noted at this point that Christ says this not to deprive men of their goodness, but in order to make a direct contrast to the goodness of God.

It is also important to emphasise the great affection with which Jesus treated this young man. Jesus sees the good will with which the young man comes to see Him, and indeed sees the goodwill in all of us who try to approach Him with love and understanding. Jesus looks upon the young man with compassion, and though the young man has done everything he needs to, in accordance with the Law of Moses, he still needs to internalise that loving righteousness that the Law was directing the Jews to attain. “*If you would be perfect, go, sell what you possess and give to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, follow me*”. Unfortunately, the young man was unable to do so, for he had many possessions.

Jesus’ sorrow at the failure of the rich man is not directed against riches, but at those who are held in subjection by them. We are sometimes more interested in our material goods than our own true “spiritual” inheritance. We concentrate on buying the best birthday presents and forget to go to Church at Christmas to celebrate Christ’s birthday. We strive to give our children the best secular education possible but neglect to set aside even a few minutes a day for prayer or educating ourselves about our faith. Then, we wonder why our children are indifferent and resistant to going to church. We will follow the highs and lows of our favourite football team, singers, or influencers, and dream of emulating them, yet we look with scorn and derision when a young person wants to follow Christ or even contemplate a future serving the Church!

All of this may be to a greater or lesser extent true in our lives, yet we should not despair. One of the important lessons that the current pandemic has taught us is the real value of what is important. The realisation that these material things are transient, they truly are insignificant in the great scheme of our lives. Let us remind ourselves therefore that “*Every good endowment and every perfect gift is from above, and comes down from the Father of Lights, with whom there is no variation or shadow due to change.*” Let us learn to love God truly, leaving behind all the material and worldly cares of this life. Finally, let us remind ourselves of the words of the Evangelist John, who says, “*there is no fear in love, but perfect love casts out fear. For fear has to do with punishment, and he who fears is not perfected in love*”.

Rev. Petros Georgiou

Archdiocese of Thyateira & Great Britain, 5 Craven Hill, London W2 3EN Tel.: 020 7723 4787. Fax: 020 7224 9301. E-mail: mail@thyateira.org.uk . Website: www.thyateira.org.uk
--

Printed by Athina Press